

A fehér tulipán

A nő a lemenő Nap fényénél állt a parton. A távolba meredt. A hullámok morajlása elnyomta fájdalmas emlékfoszlányainak rettegéssel teli hangját.

Hirtelen tengerkék szempár jelent meg előtte és szerelme mosolygós arca.

Az a mosoly, ami az ő szívét is rabul ejtette.

A férfi a kapcsolatuk elején királynőként bánt vele. Leste minden kívánságát. Fehér tulipánt vett neki, és ajándékokkal halmozta el.

Egy szombati napon csattant el az első pofon. Egy baráti összejövetel után. A nő egy idegen férfival beszélgetett. Négyszemközt.

„Sajnálom. Féltékeny lettem. Többé nem fordul elő. Ígérem.”-mondta mosolyogva.

A nő mindig megbocsátott neki.

A férfi legutoljára két napja verte meg. Úgy megrugdosta, hogy nem bírta felkelni a fényes konyhakőről.

A földön feküdt. A szíve hevesen dobogott. Körmét a tenyerébe vájta. Reszketett. Ruhája vérben úszott. Nem sírt. Elfogytak a könnyei. Már az okokat sem kereste.

A konyhaasztalon egy fehér tulipáncsokor díszelgett, lehajtott fejjel.

Miután szerelme a verés után kirohant a lakásból, ő lassan feltápászkodott. Bement a fürdőszobába és lemosta a vért az arcáról. A tükörben észrevette anyja virágos kendőjét. Az előszobafogason lógott. Tulipánok díszítették.

Odament, levette, és magára terítette. Végigsimított a bársonypuha és pillekönnyű anyagon, és becsukta a szemét. Orrában megérezte gyermekkora szabadságának illatát.

Elment otthonról. Az utcákat járta. Szellemként bolyongott. Egy jelre várt, ami utat mutathat neki kettőjük jövőjéről.

Nem emlékezett, hogy került oda. Arra eszmélt, hogy a vízparton ül. A földön.

Kendőjét összehúzta magán. Erős szél fújt. Összekuszálta a haját, épp úgy, mint a férfi az egész életét. Nem tűrte el az arcából a szélfúttá hajtincseit. Hagyta, hogy azok lágyan megsimogassák a lila foltokat és a felrepedt száját.

Vacogni kezdett. Maga alá húzta a térdét, és kendője biztonságos puhaságába burkolózott. Csak ez a melegség maradt neki.

„Te mit tennél?”-suttogta a kendőbe.

Lehunyta a szemét. Figyelt. De csak a szél süvítését hallotta. Semmi mást. Megszűnt az idő körülötte. Hirtelen a naplemente vörösen izzó fényében egy híd jelent meg előtte. A túlpartra mutatott.

A nő lassan felállt. Végigsimított a hasán, és elindult az aranyhíd irányába.

„Veled ez soha nem történhet meg!”-suttogta miközben belépett a hűvös vízbe.

Remegett, de egyre beljebb és beljebb merészkedett.

Egy pillanattal később teste eltűnt. A víz alá merült.

Fehér tulipános kendője lágyan lebegett a folyón. Szabadon.